

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 11C/191/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116214699
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Pribulová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2018:2116214699.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Zuzanou Pribulovou v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., IČO 36 854 140, Žižkova 11, 811 02 Bratislava, zastúpený: HMG LEGAL, s.r.o., IČO: 35 885 459, Červeňova 14, 811 03 Bratislava - Staré Mesto, proti žalovanej: L. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J.G. Z. XXXX/XX, Z., o zaplatenie 534,88 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa **z a m i e t a**.

II. Žalovanej sa nárok na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 20.06.2016, doručenu súdu dňa 24.06.2016, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 534,88 eura, riadny úrok vo výške 15,80 % p.a. z istiny 352,08 eura od 20.06.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8,00% p.a. zo sumy 469,99 eura od 20.06.2016 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania.

2. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že žalobca a žalovaná uzatvorili dňa 22.12.2009 Zmluvu o bežnom účte a balíku produktov a služieb ČSOB POHODA a zároveň uzatvorili dňa 22.12.2009 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXR, na základe ktorej boli žalovanej poskytnuté finančné prostriedky do výšky úverového rámca 2.000,- eur. V zmysle zmluvy vyčerpaný a nesplatený úver sa úročí pevnou úrokovou sadzbou vo výške 15,80% p.a.. V zmysle zmluvy pre prípad omeškania so zaplatením akýchkoľvek záväzkov, je žalobca oprávnený dlžnú sumu úročiť úrokom z omeškania, ktorý je dohodnutý zmluvne alebo ktorého výška je určená v Obchodných podmienkach pre ČSOB spotrebiteľské úvery, ktoré sú súčasťou zmluvy, a to až do zákonnej výšky úroku z omeškania. Nakoľko žalovaná poskytnutý úver nesplácala a bola v omeškani s vrátením viac než dvoch splátok a súčasne aj jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, listom - Oznámenie o zosplatení úveru žalobca vyhlásil celú svoju pohľadávku za splatnú k dátumu 15.09.2014. Podľa vyčíslenia pohľadávky bol ku dňu 19.06.2016 celkový zostatok v sume 534,88 eura pozostávajúci z istiny vo výške 352,08 eura, riadneho úroku v zmysle zmluvy vo výške 115,42 eura, úrokov z omeškania vo výške 64,89 eura a poplatkov vo výške 2,49 eura. Žalobca na výzvu súdu doplnil žalobu podaním zo dňa 11.05.2018, kde uviedol, že žalobou uplatňovaná suma vo výške 534,88 eura pozostáva z nezaplatennej istiny vo výške 352,08 eura, nezaplatených riadnych úrokov vo výške 115,42 eura, nezaplatených úrokov z omeškania vo výške 64,89 eura a nezaplatených poplatkov vo výške 2,49 eura. Nezaplatená istina vo výške 352,08 eura predstavuje nezaplatenú časť poskytnutého úveru, ktorý žalovaná čerpala jednorazovo dňa 22.12.2009 vo výške 2.000,- eur. Priebeh jeho splácania vyplýva z podrobnej špecifikácie pohľadávky, ktorá tvorí prílohu podania, a ktorá bola vypracovaná ku dňu 19.06.2016. Nezaplatené riadne úroky vo výške 115,42 eura boli účtované odo dňa prvého čerpania úveru a sú vyčíslené taktiež ku dňu 19.06.2016. Jednotlivé sumy riadnych úrokov v príslušných kalendárnych mesiacoch vyplývajú z predloženej špecifikácie

pohľadávky. Úroky z omeškania vo výške 64,89 eura boli počítané z nedoplatkov na splátkach, splatných v zmysle úverovej zmluvy. Prvýkrát bola žalovaná povinná platiť úroky z omeškania v mesiaci máj 2012 vo výške 0,04 eura. Následne si svoj záväzok, vyplývajúci jej z úverovej zmluvy, splnila, avšak opätovne sa dostala do omeškania. Jednotlivé sumy úrokov z omeškania, obdobie ich účtovania a základ pre ich výpočet vyplýva z predloženej špecifikácie pohľadávky. Nezaplatené poplatky vo výške 2,49 eura predstavujú súčet poplatkových úkonov: dňa 14.08.2014 vo výške 1,67 eura - poistenie smrti a invalidity a dňa 14.08.2014 vo výške 0,82 eura - poistenie práceneschopnosti. Nárok žalobcu na uvedené poplatky vyplýva z čl. VII. (Poistenie úveru), bod 6. a 8. Zmluvy o ČSOB spotrebiteľskom úvere. Zo zmluvy o ČSOB spotrebiteľskom úvere zo dňa 22.12.2009 je zrejmé, že žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver splatiť v 60 mesačných anuitných splátkach. Úhradou jednotlivých splátok nedochádzalo len k úhrade istiny úveru, ale taktiež aj k úhrade riadnych úrokov v zmysle zmluvy. To, že bolo v zmluve dohodnuté splácanie formou anuitných splátok znamená, že v jednotlivých mesačných splátkach nedochádzalo k splácaniu istiny úveru a riadnych úrokov v rovnakej výške. Pri anuitných splátkach sa postupným splácaním mení pomer, akým dochádza zo splátky k úhrade istiny a úrokov. Splácaním anuitnými splátkami klesá v splátke podiel úrokov a narastá suma, ktorou sa spláca istina úveru. Nakoľko sa žalovaná dostala s vrátením čerpaných finančných prostriedkov do omeškania, žalobca vyzval žalovanú na úhradu pohľadávky a upozornil ju na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti všetkých jej neuhradených záväzkov a následne uplatnenie svojej pohľadávky na súde. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná svoj záväzok neuhradila, žalobca listom zo dňa 16.09.2014 žalovanej oznámil, že došlo k zosplatneniu úveru ku dňu 15.09.2014. Zo špecifikácie pohľadávky vyplýva, akým spôsobom dochádzalo k započítaniu úhrad na istinu, riadne úroky, úroky z omeškania, prípadne poplatky. Čerpanie úveru žalovanou bolo jednorazovo dňa 22.12.2009 vo výške 2.000,- eur. Žalovaná v prospech úveru uhradila celkovo sumu vo výške 3.447,17 eura, pričom z tejto sumy bolo v prospech istiny uhradených 1.647,92 eura, v prospech riadnych úrokov 933,78 eura, v prospech úrokov z omeškania 28,82 eura a v prospech poplatkov 836,65 eura.

3. Ako dôkazy žalobca predložil Zmluvu o bežnom účte a balíku produktov a služieb ČSOB Pohoda zo dňa 22.12.2009, Zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXR zo dňa 22.12.2009, výpis z úverového účtu žalovanej, Upomienku zo dňa 18.04.2014, Výzvu na zaplatenie dlžnej čiastky zo dňa 30.04.2014, Opakovanú výzvu na zaplatenie dlžnej čiastky zo dňa 25.05.2014, Poslednú výzvu na zaplatenie dlžnej čiastky zo dňa 07.07.2014, fotokópiu doručenky, Oznámenie o zosplatnení úveru zo dňa 16.09.2014, fotokópiu doručenky, Obchodné podmienky pre ČSOB spotrebiteľské úvery, Všeobecné obchodné podmienky, výpis z úverového účtu žalovanej, Špecifikáciu pohľadávky k 19.06.2016.

4. Žalovanej bola žaloba s prílohami doručená dňa 21.05.2018, k tejto sa písomne nevyjadřila.

5. Podľa § 470 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. (1) Podľa § 470 ods. 2 CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. (2)

6. Podľa § 290 CSP, spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

7. Podľa § 297 CSP, súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak a) sa vo veci rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie v prospech spotrebiteľa, b) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.

8. Súd vo veci vykonal dokazovanie vyššie citovanými listinnými dôkazmi predloženými žalobcom, keď pojednával v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil z dôvodu hospodárnosti konania a súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti, a v neprítomnosti žalovanej, ktorá požiadal o odročenie pojednávania z vážnych rodinných dôvodov, ktoré však neozrejmila ani nepreukázala, a preto ich nebolo možné považovať za dôležité v zmysle § 183 ods. 1 CSP, keď zároveň žalovanej nič nebránilo dať sa v konaní zastúpiť, preto súd pojednávanie neodročil, pričom z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav:

9. Žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzavreli dňa 22.12.2009 Zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXR, základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 2.000,00 eur, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 15,80 %, RPMN vo výške 20,40 % a priemernou hodnotou RPMN vo výške 20,89%, pričom celkové náklady dlžníka mali predstavovať čiastku 1.058,60 eura. Žalovaná sa zaviazala splácať úver v 60 mesačných anuitných splátkach vždy 15. deň v mesiaci. Prvá splátka mala byť splatná dňa 15.01.2010 a posledná splátka dňa 15.12.2014. Prvá až predposledná anuitná splátka mala byť vo výške 48,30 eura, pričom posledná anuitná splátka mala byť bankou vypočítaná na základe priebehu splácania úveru. Z Oznámenia o zosplatnení úveru zo dňa 16.09.2014 vyplýva, že žalobca oznámil žalovanej, že vyhlásil celú pohľadávku z úveru dňom 15.09.2014 za splatnú a vyzval žalovanú na zaplatenie celej dlžnej čiastky. Žalovaná zaplatila podľa nepopretého skutkového tvrdenia žalobcu na úver celkom sumu 3.447,17 eura.

10. Podľa § 488 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

11. Podľa § 489 OZ, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

12. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

13. Podľa § 502 ods. 1 OBZ, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

14. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

15. Podľa § 2 písm. b) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

16. Podľa § 4 ods. 2 ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať

i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

17. Podľa § 4 ods. 3 veta posledná ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

18. Podľa § 52 ods. 1 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

19. Podľa § 52 ods. 2 OZ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

20. Podľa § 53 ods. 8 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

21. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

22. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola uzavretá úverová zmluva, ktorou žalobca ako veriteľ poskytol žalovanej ako dlžníkovi spotrebiteľský úver. Právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnou úverovou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ a zákona č. 258/2001 Z.z.), keďže žalobca pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaná vystupovala ako spotrebiteľ, pretože jej bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* má potom špeciálna právna úprava, ktorou je zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasl. OZ, prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

23. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba bola podaná nedôvodne.

24. Predmetom konania je úverová zmluva, ktorá má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 2 písm. b) ZoSÚ, na základe uzatvorenej úverovej zmluvy žalobca poskytol žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 2.000,- eur a žalovaná sa zaviazala vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Nakoľko zmluva, ktorá je predmetom konania, má charakter spotrebiteľského úveru v zmysle ustanovenia § 2 písm. b) ZoSÚ, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 2 ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Prístupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška prvej až predposlednej anuitnej splátky 48,30 eura bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je uvedené z čoho táto splátka pozostáva, čo z nej predstavuje istinu, úroky a poplatky, čím nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Uvedené pritom nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keby z iných ustanovení zmluvy vyplývala výška úroku a poplatkov. Účelom náležitostí ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi účastníkmi neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy. Okrem toho zmluva dokonca neobsahuje ani výšku poslednej splátky, ktorá má byť v zmysle čl. V zmluvy vypočítaná bankou na základe priebehu splácania úveru, čo je neprípustné, pretože posledná splátka mala byť uvedená v konkrétnej výške pri predpoklade riadneho splácania úveru. Okrem toho nebolo možné uzavrieť, že by zmluva obsahovala v súlade s ustanovením § 4 ods. 2 písm. j) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktorý by bol vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nie je totiž zrejmé, ako mohli byť celkové náklady uvedené práve v sume 1.058,60 eura (a teda ako boli vypočítané), keď v zmluve absentuje výška poslednej splátky, ktorá je vstupným údajom pre výpočet celkových nákladov.

25. Vo vyššie uvedenom prípade sa spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanej považuje v zmysle ustanovenia § 4 ods. 3 veta posledná ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného vyplýva, že žalobca nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru, poplatku za poistenie, poplatku za podanie žiadosti o úver a za spracovanie úveru, poplatku za správu úveru, ani iných poplatkov (z tohto dôvodu sa súd ďalej nezaoberal poplatkami z hľadiska skúmania neprijateľných zmluvných podmienok), ale len na vrátenie poskytnutého úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovanej. Keďže žalovaná čerpala úver vo výške 2.000,- eur a na tento zaplatila celkom sumu 3.447,17 eura, z uvedeného vyplýva, že nie je povinná vrátiť žalobcovi žiadnu sumu, preto súd žalobu v celom rozsahu istiny s príslušenstvom vo výroku I. rozsudku zamietol.

26. Podporne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/409/2015-72 zo dňa 11.05.2016, v ktorého odôvodnení odvolací súd uviedol, že „nestačí uvedenie celkovej výšky splátky, ale toto musí obsahovať rozčlenenie jednotlivých čiastok - istiny, úrokov a iných poplatkov. Táto informácia je významná pre spotrebiteľa, najmä pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť na základe predloženého splátkového kalendára ekonomickosť poskytnutého úveru, posúdenie, či požadovaný úrok za úver je pre neho výhodný, prijateľný, respektíve aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť celkovú výšku odplaty požadovanej navrhovateľom za poskytnutý úver. Nakoľko z predložených listinných dokladov vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere presnú výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov neobsahovala, je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, teda len v hodnote poskytnutej sumy.“

27. K rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 09.11.2016 pod zn. C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, súd uvádza, že predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere súd nevytýkal len absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ale aj neuvedenie poslednej anuitnej splátky ako takej, ktorá je ako náležitosť zmluvy o úvere upravená nielen v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ale aj v smernici 2008/48, pričom článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Neuvedenie údaju o výške poslednej anuitnej splátky môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu článku 23 smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez úrokov a poplatkov. Zároveň je súd toho názoru, že zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy jednoznačne určoval náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v prípade absencie čo i len jednej z náležitostí, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

28. V súvislosti s vyššie uvedeným odkazuje súd tiež na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/262/2016-49 zo dňa 31.10.2017, v ktorom odvolací súd uviedol, že „v danom prípade je tu zrejmý konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. 29. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok.“

29. Navyše, Krajský súd v Trnave v rozsudku č.k. 23Co/294/2017-85 zo dňa 23.04.2018 vyjadril názor, s ktorým sa tunajší súd stotožňuje, a síce, že „na to, aby bolo možné vykladať zákon v súlade so Smernicou je potrebné ZoSÚ novelizovať zosúladiť s textom Smernice, inak by bola porušená zásada právnej istoty (výkladom contra legem). Následkom citovaného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ je nová legislatívna zmena od 1.5.2018 (vykonaná novelou zák. č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení zákon o bankách), kde sa uvádza, že vzhľadom na toto rozhodnutie sa upravuje náležitosť zmluvy tak, že sa nahrádza rozčlenenie pojmom frekvencia. Je teda evidentné, že zákonodarca pristúpil k legislatívnej zmene a súd nemôže

vykladať sporné ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch rovnako v prípade dvoch rôznych znení zákona len z dôvodu, aby vyhovel požiadavke žalobcu. Požadovaný výklad sporného ustanovenia bude možný pri posudzovaní zmlúv uzavretých po účinnosti spomenutej novely (aby neodporoval princípu zákazu retroaktivity).“

30. Okrem vyššie uvedeného, súd poukazuje aj na nasledovné: V sporovom konaní, ktoré je ovládané dispozičnou zásadou platí, že súd je viazaný žalobou a uplatnený nárok je charakterizovaný opísaním skutkových okolností, ktorými žalobca svoj nárok zdôvodňuje, keď skutkovým základom opísaným v žalobe v spojitosti s petítom je potom vymedzený základ nároku uplatneného žalobcom, ktorý je premetom konania. Vzhľadom na zásadu prejednávajúcu, ktorá je zásadou ovládajúcou sporové konanie, je zásadne na stranách sporu zhromažďovanie skutkového stavu, pričom súd zisťuje skutkový stav veci čo možno v najvernejšom súlade s objektívnou realitou. Súd svoje poznatky získava určeným postupom v Civilnom sporovom poriadku, teda procesným dokazovaním. Pre túto činnosť je vždy nutné tvrdenie o rozhodujúcich skutočnostiach, pričom v procese sa súdu dokazuje pravdivosť týchto tvrdení o rozhodných skutočnostiach.

31. Medzi základné procesné povinnosti strany sporu nevyhnutné pre úspech v sporovom konaní patria povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazná. Ich vzájomná väzba spočíva v tom, že predpokladom unesenia dôkazného bremena je primárne splnenie povinnosti tvrdenia. Nesplnenie povinnosti tvrdenia má pre stranu sporu nepriaznivý dôsledok, pretože pokiaľ sa súd o potrebných skutočnostiach nedozvie, nebude môcť potrebnú skutočnosť urobiť predmetom svojho poznania a bude nútený pre nedostatok odôvodnenia žalobu zamietnuť.

32. Žalobca sa v obsahu žaloby, ako aj v obsahu podania zo dňa 11.05.2018 obmedzil len na odkaz na prílohy (najmä pokiaľ ide o špecifikáciu jednotlivých požadovaných súm), čím si v konaní nesplnil povinnosť tvrdenia, keď napriek výzve súdu nešpecifikoval riadne spôsob výpočtu istiny, riadneho úroku a úroku z omeškania, keď odkaz na listinné dôkazy nepostačuje, nakoľko skutkové tvrdenie nie je možné nahrádzať odkazom na listinné dôkazy. Žalobca v sporovom konaní, ktoré sa začína podaním žaloby, je povinný uviesť skutočnosti, o ktoré sa opiera jeho nárok. Podstatou tejto povinnosti je tvrdenie skutočností rozhodujúcich z hľadiska veci samej. Neunesenie bremena tvrdenia vyúsťuje do procesného neúspechu tej strany sporu, ktorá nedokázala formulovať tvrdenia o konkrétnych skutočnostiach, ak tieto skutočnosti boli predpokladom na použitie pravidla správania obsiahnutého v právnej norme.

33. Súd mal za to, že nárok žalobcu, okrem toho, že mu ho nebolo možné priznať z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, nebolo možné považovať za preskúmateľný, keď žalobca ani na výzvu súdu neuviedol, ako (akým výpočtom) dospel k výške istiny, k výške riadneho úroku a k sume úrokov z omeškania. Žalobca odkazoval iba na listinné dôkazy, avšak v zmysle ustanovenia § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Bolo by porušením zásady rovnosti strán sporu (a to najmä v prípade spotrebiteľskej veci), ak by súd tvoril skutkové tvrdenia za žalobcu, t.j. ak by vyhľadával v listinných dôkazoch skutočnosti, ktoré má žalobca tvrdiť. Odkaz žalobcu na listinné dôkazy je nepostačujúci, pretože súd by vyvodzovaním skutkových tvrdení namiesto žalobcu porušil zásadu rovnosti účastníkov konania. Podporne súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co/157/2015 zo dňa 02.12.2015.

34. Naviac, žalobca v konaní ani nepredložil špecifikáciu predmetného úveru, keď špecifikácia, na ktorú odkazuje v podaní zo dňa 11.05.2018 a ktorú priložil, sa netýka prejednávaneho úverového vzťahu.

35. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

36. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

37. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

38. Podľa Čl. 4 ods. 1 a 2 CSP, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. (1) Ak takého

ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. (2)

39. Podľa Čl. 17 CSP, súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

40. O náhrade trov konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a čl. 4 ods. 2 CSP, čl. 17 CSP, keď žalovanej, ktorá by inak na náhradu trov konania mala nárok, nakoľko bola v konaní plne úspešná, nárok na náhradu trov konania vo výroku II. rozsudku nepriznal, nakoľko jej v konaní žiadne trovy nevznikli. Súd má pritom za to, že v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, t.j. v súlade s princípom rýchlosti a hospodárnosti konania, bolo v tomto prípade potrebné rozhodnúť o náhrade trov žalovaného uvedeným spôsobom za použitia čl. 4 ods. 2 CSP (keď potrebného ustanovenia niet), t.j. za použitia princípu racionálneho zákonodarcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. m) CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.